

РЕШЕНИЕ

№ 3744

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2603** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Г. Р. К., ЕГН: [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място],[жк], [улица] срещу Заповед № 653/19.02.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ по чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор Н. Г. Б. в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че е издадена от некомпетентен за това орган, не е спазена законоустановената форма, тъй като не са съобразени посочените фактически обстоятелства, което е довело до ограничаване правото на защита. Счита, че описаната в съставения АУАН фактическа обстановка не означава, че в действителност е извършено нарушение. Счита, че наложителна мярка е прекомерна и не отговарят на целта на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. П., който заявява, че поддържа касационната жалба, като изтъква, че в процесната заповед не е конкретизирано за какво е поискано да бъде тестван водачът, което представлява самостоятелно основание за нейната отмяна.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, не се явява и не се представлява. Не е изразено становище по жалбата.

Съдът, като разгледа предоставените доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

На 19.02.2023 г., в 22:05 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] управлява личния си лек автомобил БМВ 320 с рег. [рег.номер на МПС]. Водачът Г. Р. К. е спрял за проверка от служители на отдел „Пътна полиция“, СДВР. При извършена проверка жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за тест за установяване на наркотични вещества или техни аналози с DrugTest 5000 с номер ARMF-0097. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0176638 и 7 броя стикери за медицинско изследване с номер А059381 за ВМА.

Съставен е АУАН Серия ГА № 826067 от А. К., мл. автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна Полиция за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, въз основа на който е издадено НП № 23-4332-003039, с което на Г. Р. К. е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца.

Въз основа на посочения АУАН е издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП с № 653/19.02.2023г, издадена от Н. Г. Б. на длъжност младши автоконтрольор в Отдел Пътна полиция“ СДВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 19.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в 14-дневния преклузивен срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Младши автоконтрольор Н. Г. Б. се явява именно оправомощено лице по силата на представената по делото Заповед № 512з-1618/26.02.2018 г., Директорът на СДВР, с която се определя принудителните административни мерки по чл. 171 т.1, т.2, т.2а, т.3, т.4, т. 5 буква „а“ да се налагат с мотивирана заповед от длъжностни лица- държавни служители от отдел „ Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя в тази насока.

Оспореният акт е издаден съгласно изискването на чл.59 от АПК- в писмена форма и съдържа реквизитите на чл. 59 ал. 2 от АПК. В словесната част на оспорената заповед за прилагане на принудителни административни мерки е посочено конкретно и точно извършеното нарушение, а именно че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с техническо средство. Именно в приетия като писмено доказателство АУАН се съдържа изцяло и подробно възприетата от административния орган фактическа обстановка. Съставеният АУАН, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, като официален документ, има обвързваща и презумптивна доказателствена сила за отразените в него обстоятелства. Нормата на чл. 171, т. 1. б. б“ от ЗДвП, послужила

като правно основание, изцяло съответства на фактическите обстоятелства, а именно ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач се налага на водач, който откаже да бъде му бъде извършена проверка за тест за установяване на наркотични вещества или техни аналози.

Неоснователно е оплакването в жалбата, че в процесната заповед е следвало да бъде посочено целта, с която се налага принудителна административна мярка. Последното произтича от закона и в частност Закона за движение по пътищата и не представлява задължителен реквизит по чл. 59, ал. 2 от АПК, още по-малко би могло да бъде основание за отмяна на акта. Заповедта безспорно съдържа и изрично посочено правно основание за издаването ѝ – чл. 171, т.2а, б."б" от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустанови извършването на други административните нарушения от жалбоподателя. Неоснователни са и възраженията на адв.П., че от процесната заповед не става ясно за какво е бил тестван жалбоподателят от органите на МВР. Съгласно установената съдебна практика, мотивите на административният акт, могат да се съдържат и в друг акт, предхождащ оспорения административен акт. Такъв е и процесният случай, като Заповед № 653/19.02.2023г., изцяло е мотивирана с фактите и обстоятелствата, изложени в АУАН № Серия ГА № 826067 от А. К., мл. автоконтрольор при СДВР. В акта е констатирано, че водачът отказва да бъде тестван за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и е посочен вида и номера на техническото средство.

Съответствие с материалноправните разпоредби на закона:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б. „б“ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

От доказателствата по делото, безспорно се установява, че жалбоподателят К. е отказал да бъде проверен с техническо средство DrugTest 5000 с номер ARMF-0097, с което е възникнало основанието за прилагане предвидената в закона принудителна административна мярка по чл. 171 т. 1 б. „б“ от ЗДвП. Последното се потвърждава и от представения по делото АУАН, видно от който виновно е нарушена разпоредбата на чл. 174 ал. 3, пр. 2 от Закона за движение по пътищата и издаденото въз основа на него НП. Мярката е наложена в рамките на законоустановения срок и е спазен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че процесният акт е издаден

в съответствие с материалния закон.

В заключение настоящата инстанция намира, че оспорената принудителна административна мярка е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия и без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Разноски не се претендират от ответника, предвид изхода на делото, поради тази причина съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административния съд- С.- град, III отделение, б1 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Р. К., ЕГН: [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място],[жк], [улица] срещу Заповед № 653/19.02.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор Н. Г. Б. в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

Решението не подлежи на обжалване на осн., чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: